

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 21 • 2 - 8 noiembrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Axa Tăriceanu – FMI – UE

CLAUDIU BRAN

Sondajele de opinie realizate în ultimul timp arată că premierul României este într-o continuă scădere de popularitate. Meciurile pe care le-a avut cu Băsescu, dar și vocile celorlalți parteneri de guvernare l-au făcut pe premier să creadă că toată lumea are ceva de împărțit cu PNL. Nimic mai fals, dacă ținem cont de faptul că și în partidul pe care îl conduce se aud din ce în ce mai des și din ce în ce mai puternic voci care îl contestă pe Tăriceanu. Poate și acesta este unul dintre motivele pentru care ieșirile tăriceeniene la rampă au căpătat, în ultima perioadă, o notă ușor falsă, ușor stridentă, ba chiar o notă de ușoară disperare. Ca să fim sinceri, nu putem uita că Stolojan a fost trecut pe linie moartă, nu putem să nu ne amintim că Mona Muscă, ministrul liberal cel mai bine văzut de electorat, a ales să-și dea demisia din Executiv, apoi a fost dată la o parte în lupta pentru candidatura la președinția Camerei Deputaților; nu putem să nu luăm în considerare faptul că premierul s-a jucat cu alegerile anticipate, dând impresia de instabilitate, șovăială și lipsă de hotărâre politică. „Apreciez că România are economiști de valoare care sunt capabili să ne ofere soluții economice, fără să avem nevoie de asistența FMI. Sigur că acordul cu FMI este întotdeauna un lucru, să spunem, binevenit. Dar eu cred că România, ca viitoare țară membră a UE, trebuie să arate că are capacitatea să-și gestioneze și singură, fără asistență, problemele economice“, a afirmat premierul, într-un interviu acordat Mediafax. Mai are importanță faptul că Uniunea Europeană ne recomandă să încheiem acordul cu FMI? Mai are, dar nu pentru premierul Tăriceanu, care declara cu aceeași ocazie că nu își va da demisia în cazul în care România ratează aderarea, pentru că nu ar fi cinstit, cică, să plătească pentru moștenirea primită de la PSD. Subțiri argumente, dar se pare că altele nu se găsesc. De altfel, asemănătoare cu cele aduse de Tăriceanu pentru a justifica asasinarea învățământului românesc. Mai degrabă cred că domnul Călin Popescu Tăriceanu a descoperit cât de bine este să fii om de afaceri și premier, în același timp.

- ⇒ **LA ZI(D)** | Cutia cu maimuțe.....2
- ⇒ **DOSAR** | UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (VIII).....5
- ⇒ **TOP SECRET** | Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XVII).....6-7
- ⇒ **SUB LUPĂ** | Amenințări neconvenționale la adresa siguranței naționale.....9
- ⇒ **ANALIZĂ** | Crima organizată.....11

În culisele dosarului Banca Dacia Felix

pag. 3

INVESTIGAȚII | pag. 4

Românul
s-a născut
spion

SCURTCIRCUIT | pag. 10

Hrebe și
Raportul
de țară

la zi(d)

Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe • Cutia cu maimuțe

Nati Meir, deputatul independent ajuns în Parlament pe listele PRM, român neaș de altfel, a ajuns la concluzia că a sosit timpul să iasă la rampă. Săptămâna care abia s-a încheiat a reușit să facă acest lucru de două ori. Prima dată, atunci când s-a supărat pe Gigi Becali, pentru că acesta a declarat că nu vinde clubul Steaua decât unui român, ceea ce în mintea domnului deputat este discriminare clară, așa că latifundiarul din Pipera trebuie pedepsit, iar a doua oară când s-a stropșit la SRI pentru că doi flăcăi israelieni au declarat că aveau legături cu o

organizație teroristă în timp ce-și făceau studiile în România. Propunem ca domnului Meir să-i fie donate 10-15 cluburi de fotbal din divizia A și să i se încredințeze șefia SRI, SIE, DGIPI, Guvernului României și navei-școală „Mircea”.

Ion Iliescu, zis „Tataie”, zis „Bunicuța”, zis în fel și chip, a renunțat să scrie cărți despre lovitură din '89, în care dezvăluia adevărul adevărat referitor la acele

evenimente: era să dăm de dracu', noroc cu domnia sa, care, sărac și cinstit cum îl știm, a făcut doar ce a fost mai bine pentru poporul român. De ruși n-a auzit decât la televizor, nici usturoi n-a mâncat, și tot așa. Să nu-și iasă din mână, fostul președinte de partid și de țară, fostul prim-secretar, fostul, fostul, a realizat că nu suportă ideea să rămână un „fost” și s-a pus pe așternut scrisorele de amor către actualii lideri ai ultimului partid fondat de el. După ce i-a ținut cu suflul la gură vreo săptămână, le-a trimis câte o scrisorică destul de cuminte, în care-i certa părintește. Cel puțin așa au lăsat să se înțeleagă andrișanții. Cu toate astea, rezultatele au fost peste așteptări: oile rătăcite au căzut în genunchi și au scâncit pocăite câte un „Iartă-ne, stăpâne. Te facem imediat președinte fondator. E bine așa?”. Măi frate, ce se pricepe Bunicuța să le aducă din condei...

Că tot vorbirăm de Ion Iliescu, se pare că lumea politică dâmbovițeană are în continuare ce învăța de la

marele om politic și de stat. Dat fiind că se cam apropie alegerile în PRM, Vadim a anunțat că va fi singurul care va candida la șefia partidului,

nu de alta, dar să nu-și umilească eventualul contracandidat, care n-ar avea cum obține mai mult de 5-10 voturi. Cu aceeași ocazie, a decis să desființeze și funcția de vicepreședinte. Democrație, ce mama lui proces-verbal?

Din mandatul următor, este posibil ca UDMR să nu mai vrea la fel de mult să ajungă la guvernare. Cu legea privind statutul

minorității, pe care Guvernul Tăriceanu se zbate s-o impună, misiunea băieților pare să se apropie de sfârșit. Instituții aproape guvernamentale, plătite de la buget, zdrobirea tuturor celorlalte organizații etnice și posibilitatea federalizării României într-un timp mai scurt sau mai lung reprezintă rezultate mai mult decât mulțumitoare pentru 15 ani de efort. Cât despre generațiile următoare de români și maghiari, Dumnezeu cu mila.

Micuțul Titulescu, reîncarnat în persoana micuțului arogant Victor Ponta a făcut un calcul aritmetic și i-a dat cu plus. S-a luat după câteva statistici și a ajuns la concluzia că poate face ceva pentru ca suporterii fotbalului să-i ciugulească din palmă. Așa că a propus reeșalonarea datoriilor cluburilor de fotbal. A reușit, în felul ăsta, ca toată săptămâna trecută să fugă de la un post de televiziune la altul și să-și propovăduiască ideea. Până și discursul a fost tras la

xerox. Și nu a uitat să amintească faptul că este procuror și că a fost șeful Corpului de Control al premierului. Din nefericire, uită de fiecare dată să amintească

și ce realizări a avut în această funcție. Nu de alta, dar n-ar mai putea să vorbească despre lupta anticorupție și să se dea al doilea personaj sărac și cinstit din țara asta.

Emil Constantinescu a realizat că o operație și o internare nu-l pot relansa în viața publică românească. Probabil că, o dată cu lichidele intrate în

sânge prin tubul de perfuzie, a ajuns acolo și o sămânță de disidență. Rezultatul: s-a dus la BBC să se plângă că președintele Băsescu ascultă ce au să-i spună serviciile secrete. Concluzia: „serviciile secrete îl conduc pe Băsescu”. Așa ceva nu se face, domnu' Băsescu. Dacă vreți cu adevărat să aflați ce se întâmplă în țara asta de-i zice România, dacă vreți să aflați ce se întâmplă în lume, soluția este doar una și este extrem de simplă: se numește Zoe Petre.

PC-ul lui Voiculescu (la partid mă refer) a ajuns la concluzia că ar fi timpul să se simtă insultat de expresia „soluție imorală” folosită de Băsescu mai pe la începutul anului. Prin urmare, a cerut președintelui să fie

bărbat și să explice la ce anume se referea. Săptămâna viitoare se pare că Voiculescu îl va soma pe Antonescu să fie bărbat și să recunoască ce dorea să spună prin „Români, treceți Prutul!”. Ar cam fi timpul. Mă tot întreb, în schimb, ce o să-l întrebe pe Burebista.

Tăriceanu s-a supărat flească pe partenerii de guvernare, după ce aceștia din urmă au refuzat să aprobe bugetul pentru învățământ. Nu are nici o importanță că pediștii și-au sacrificat un ministru pentru treaba asta, n-are nici o importanță că UDMR-ul vrea ca statul să investească în învățământul de limbă maghiară sume exorbitante, nu contează că degeaba trece bugetul în forma în care este, pentru că bugetarii nu mai pot trăi așa... Învățământ, sănătate, servicii secrete, toți au primit mai puțini bani decât anul trecut, când bugetul a fost făcut de PSD. Domnu' premier, dacă ați fi condus o echipă de fotbal, galeria ar fi scandat de câteva etape bune: „De-mi-si-a! De-mi-si-a!”.

Aceste texte sunt pamflete și vor fi tratate ca atare!

CABINET DE AVOCATURĂ Ioan Crețu

- ◆ asistență juridică în procese penale, civile, comerciale
- ◆ înființări societăți comerciale
- ◆ acte adiționale
- ◆ redactări, atestări acte

Str. Viorele nr. 34, bl. 15, sc. 4, parter, ap. 108,
Sector 4, București
Telefon/fax: 021/330.36.47
Mobil: 0744.121.291

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:
Iulia Gorzo, Paul Cernea, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Vicențiu Constantin, Eugen Mușat

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

În culisele dosarului Băncii Dacia Felix

Cine l-a sacrificat pe Sever Mureșan?

Acumularea rapidă a unor averi uriașe în perioada 1990-2000 a fost posibilă datorită unui fenomen conex puțin luat în discuție. Ne referim la apariția mai multor bănci care, în termen de câțiva ani, au fost aduse în stare de faliment.

S-a aplicat o rețetă simplă. O publicitate agresivă, atragerea unor investitori serioși, crearea de către anumiți membri ai consiliilor de conducere a unor lanțuri de firme mai mult decât generos creditate din banii deponenților, intrarea în incapacitate de plăți și falimentul propriu-zis.

Grupurile de interese

În anumite cazuri s-a procedat un pic mai sofisticat. Artizanii falimentelor programate au lansat „perdele de fum” pentru a deruta eventualele anchete și pentru a le dirija pe piste false. Au fost sacrificate persoane, de multe ori nevinovate, de obicei din rândul marilor investitori ale căror nume era cunoscut opiniei publice și împotriva cărora s-au lansat campanii mediatice extrem de virulente.

Cazul Băncii Dacia Felix este relevant pentru a demonstra cum o inițiativă salutară, de la începutul anului 1991, poate fi distrusă prin manevrele frauduloase ale unui grup de persoane interesate de îmbogățire rapidă prin mijloace gangsterrești.

Amintim că Banca Dacia Felix (BDF) a fost prima bancă privată, înființată cu capital autohton, autorizată să funcționeze în România.

Statutul BDF (articolele 8 și 14) garanta fiecăruia dintre

cei 30 de membri fondatori care au participat cu o sumă de 50.000 lei (în 1991) la capitalul băncii un drept de vot egal cu al celui mai mare acționar al băncii. În conținutul acestor articole se ascunde „cheia” necesară pentru decodarea falimentului BDF.

Investitor fără putere

Numele cel mai des vehiculat de presă în legătură cu dosarul BDF este cel al lui Sever Mureșan. Lui i s-a pus în cârcă, de către persoane interesate, majoritatea plasamentelor financiare frauduloase. În realitate, la sfârșitul anului 1991, un grup de membri fondatori ai BDF i-a propus lui Sever Mureșan să intre în capitalul băncii și în Consiliul de Administrație, ceea ce celebrul tenisman și om de afaceri a acceptat. La un moment dat (1994), Sever Mureșan, prin intermediul firmelor sale din grupul SM a ajuns să dețină 68,8% din capitalul băncii, fără a face niciodată parte din personalul executiv, în consecință, neavând putere de de-

decizie. Cifra de afaceri a grupului SM (1 miliard de dolari, în 1995) demonstra seriozitatea principalului investitor al BDF.

Persoanele din acționariat care aveau același drept de vot

cu cel al principalului investitor au scăpat de sub orice control, profitând de măsura luată de guvernul Stoilojan, de confiscare a valutei. Societățile grupului SM nu puteau face opera-

țiuni fără valută, iar plățile au început să se facă pe conturile de corespondență ale BDF din străinătate. În acest mod a apărut posibilitatea ca un grup din conducerea băncii să nu mai contabilizeze o mare parte din sumele încasate pe conturile de corespondență. Aceste sume au fost deturnate de grupul interesat fiind transferate pe alte conturi, pentru operațiuni fictive, până când li s-a pierdut urma.

Amintim că Sever Mureșan nu avea drept de decizie și nu putea exercita un control eficient.

Sima și politica

Grupul la care ne referim era compus din: Ioan Sima – președintele BDF, Ion Ilie Măneș – personaj cu un trecut

dubios, partener și prieten cu Mircea Lucescu și cu Doru Ioan Tărăcilă (la vremea respectivă ministru de Interne), Horia Hossu – vicepreședintele băncii, care avea drept de semnătură pe conturile din străinătate ale BDF, Elena Miș – directoarea economică a băncii, protejata generalului Abraham (care pe vremea respectivă lucra la Cluj).

Ioan Sima a dispus tot felul de plasamente aberante în sedii luxoase, mașini de ultimul tip, încercând să-și achiziționeze și un avion. Fiind vicepreședintele PDSR-Cluj, Sima a dirijat o parte a creditelor (așa-zis neperformante) spre clientela politică a partidului de guvernământ. (va urma)

GEORGE DORŃI

investigații

Românul s-a născut spion

Patronul de firmă vrea să afle cât mai multe despre partenerii de afaceri, dar și despre concurență, despre oameni pe care i-ar putea folosi sau despre proprii angajați. Soțul sau soția vor să-și verifice partenerul, dar fără să apeleze la detectivii particulari. Și unii și ceilalți au descoperit, într-un fel sau în altul, microfoanele miniaturizate, camerele de luat vederi ascunse în obiecte inofensive sau aparatele de interceptare. Și-au procurat, în funcție de posibilități, câte ceva dintre aceste minuni ale tehnicii. Unii au aflat că este ilegal ceea ce fac abia când i-a călcat SRI-ul. Au ajuns, în cele din urmă, pe mâna Parchetului.

Mica publicitate

1997. Un student a confecționat și comercializat peste 5.000 de mijloace tehnice de interceptare destinate culegerii ilegale de informații. Pentru a se face cunoscut, acesta a difuzat sistematic în presa publicitară anunțuri ca: „Microfoane cu emițător pentru spionaj, pe 105 MHz FM, 8.900 lei/buc.“, „Microfoane cu emițător (miniatură) pe 105 MHz, pentru ascultat linie telefonică“, „Microemițătoare pentru ascultare la distanță (în pixuri, în telefoane)“, „Microemițătoare pentru ascultare la distanță, aparate pentru

ascultare – supravegheat o linie telefonică“, „Vând microemițătoare pentru ascultare de la distanță și spionaj, ascunse în pixuri, telecomenzi sau orice altă opțiune“ etc. Era doar o modalitate a unui student de a face rost de un ban în plus. Rezultatele ideii l-au lăsat și pe el „mască“. Peste 4.000 de persoane l-au contactat, exprimându-și interesul pentru a cumpăra mijloace tehnice de interceptare.

Mica afacere s-a dezvoltat rapid

Un post de televiziune a difuzat în emisiunea de știri de la ora de audiență maximă un reportaj realizat la domiciliul studentului. Realizatorii i-au lăudat și mediatizat priceperea și inventivitatea. Publicitatea i-a facilitat studentului intrarea în contact cu persoane interesate, drept pentru care acesta și-a diversificat gama de produse, modalitățile de mascare, cât și aria de folosire a dispozitivelor confecționate, adaptându-le și pentru interceptarea convorbirilor telefonice.

Pixul se aude la radio

Practic, sistemul cel mai vândut era format dintr-un microfon-miniatură, alimentat de la o baterie de ceas, care trans-

mitea la câteva zeci sau sute de metri, iar semnalul era recepționat cu orice fel de radio, în banda FM. În funcție de comanda clientului și de inspirația de moment, aceste microfoane erau montate în pixuri, cutii de medic-

camente, mini-radiouri sau telefoane, ba chiar și în piese electronice (condensatori, de obicei), care păreau ca făcând parte din componența inițială a aparatelor „preparate“. Prețul era de 20.000 – 60.000 de lei pe bucată, un preț considerat destul de accesibil.

Apar profesioniștii-amatori

Un electronist, colaborator al studentului menționat anterior a fost semnalat cu preocupări de confecționare, deținere și comercializare a unor mijloace tehnice de interceptare a comunicațiilor (microemițătoare cu microfon mas-

cate în diferite obiecte

unor persoane care le-au folosit ilegal.

Intră în scenă Serviciul Român de Informații

Lucrătorii SRI au documentat aceste cazuri cu deosebită atenție. Au fost înregistrate instrucțiunile pe care vânzătorii le dădeau celor care achiziționau aceste mici aparate, modul de confecționare, iar cumpărătorii au fost urmăriți, pentru a se afla scopul pentru care au făcut achiziția. Majoritatea le foloseau „după ureche“. De exemplu, o tânără fără ocupație, despărțită în fapt de soțul ei, a instalat în mod secret un microfon cumpărat de la studentul nostru într-o vitrină din apartamentul socriilor, interceptând, din exterior, discuțiile confidențiale purtate de aceștia. Nu i-a trecut nici o clipă prin cap că încalcă legea.

Cu urechea pe angajați

Patronul unei societăți comerciale a pus de o structură informativă, prin care să strângă informații despre salariile săi, dar și despre funcționari publici sau persoane influente. Scopul era compro-

mite-rea și șantajul. El a cumpărat, de la mai multe persoane, circa 50 de mijloace tehnice destinate interceptării discuțiilor ambientale și convorbirilor telefonice, pe care le-a folosit ilegal. Patronul a contactat și doi foști ofițeri de informații, cărora le-a propus să constituie un compartiment specializat de exploatare, analiză și sinteză a informațiilor obținute prin mijloacele tehnice de interceptare din dotarea firmei. Activitățile ilegale menționate au fost documentate, sesizate Parchetului și stopate.

Este doar începutul folosirii mijloacelor neconvenționale de interceptare în România. Posibilitățile au crescut, între timp. Noi cazuri documentate de SRI, în episodul următor.

CLAUDIU DRĂN

sa u microemițătoare destinate interceptării și transmiterii la distanță a convorbirilor telefonice). Fiind radioamator autorizat, acesta a construit, experimentat și folosit mijloace tehnice de emisie-recepție pe frecvențe alocate instituțiilor guvernamentale.

Un fost ofițer a confecționat mijloace tehnice de interceptare și le-a comercializat

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB (VIII)

UM 0110 nu s-a confruntat cu spionajul sovietic sau cu cel al celorlalte țări din Tratatul de la Varșovia doar pe domeniul militar și politic.

După deschiderea către SUA și Occident, operată de tripleta Gheorghiu-Dej, Ion Gheorghe Maurer și Emil Bodnăraș, în aprilie 1964, în atenția spionajului sovietic au intrat relațiile economice dintre România și țările din Europa de Vest. Procesul de industrializare din anii '60, bazat în special pe relațiile Franța, RF Germania, Austria, coroborat cu refuzul Bucureștiului de a aderă la un proiect de regionalizare al blocului comunist (planul Val-lev), au exasperat Kremlinul și, evident, conducerea KGB. Nu există probe certe, dar sunt suficiente indicii, care coroborate, duc la concluzia că moartea lui Gheorghiu-Dej a fost de fapt o crimă, săvârșită de spionajul sovietic, prin iradiere, cu ocazia unei conferințe a liderilor din Tratatul de la Varșovia. Asupra acestui subiect vom reveni pe larg în numărul viitor al săptămânalului nostru.

În astfel de condiții au intrat imediat pe fir agenții spionajului sovietic. Principalii actori au fost Mihail Vlasov – adjunctul directorului GKS și inginerul sovietic Alexandru Vorobiov

Revenind la spionajul sovietic în România, trebuie remarcat că acesta a avut o puternică latură economică. Vom relata un caz, rezolvat de unitatea specială anti-KGB, pe când mai purta numărul de cod 0920/A.

În anii 1969 -1970, ofițerii și agenții spionajului sovietic, specializat pe domeniul economic, acționau sub sigla Comitetului de Stat pentru Relații Economice (GKS), subordonat Consiliului de Miniștri al URSS. În perioada respectivă, KGB-ul era interesat să vândă părții române un dispozitiv

complex de acționare a ecluzei de la Hidrocentrala Porțile de Fier, asigurând instalarea și service-ul agregatelor. Specialiștii români au constatat, în urma unor probe tehnologice, că dispozitivul este prea puțin performant, fapt pentru care au

apelat la firma austriacă „Mobyey“ pentru achiziționarea unei instalații similare, dar mult mai competitivă. Contractul semnat între partea română și cea austriacă prevedea o clauză separată, privind păstrarea secretă a datelor tehnice de fabricație. În astfel de condiții au intrat imediat pe fir agenții spionajului sovietic. Principalii actori au fost Mihail Vlasov – adjunctul directorului GKS și inginerul sovietic Alexandru Vorobiov. Amândoi figurau în evidențele UM 0920/A drept ofițeri ai spionajului sovietic.

Monitorizarea informativă a stabilit că cei trei se întâlneau respectând regulile conspirativității, iar scopul lor era ca documentația tehnică să fie fotocopiată

Aceștia au recrutat sau reactivat pe un inginer român,

care fusese atras la colaborare de către KGB în timpul facultății, pe care o absolvise la Moscova. Inginerul era un remarcabil specialist în hidrotehnică (unde am mai auzit noi de lucrul ăsta?), adept al internaționalismului proletar, care a fost recrutat pe bază de considerente ideologice (poate îi era teamă ca noua conducere a PCR de la București să nu facă de râs principiile nobile ale comunismului).

Revenind la lucrurile serioase, menționăm că specialistul era atent monitorizat de ofițerii de la UM 0920/A. Monitorizarea informativă a stabilit că cei trei se întâlneau respectând regulile conspirativității, iar

scopul lor era ca documentația tehnică a instalației de ecluzare

aparținând firmei austriece să fie fotocopiată.

Documentația era păstrată în biroul de documente secrete, unde, prin atribuțiile de serviciu, inginerul român (agent al KGB), avea acces nelimitat.

S-a ordonat să nu se ia nici un fel de măsuri de ordin penal, pentru a nu se deteriora și mai mult relația României cu URSS

Prin infiltrarea anturajelor celor doi specialiști sovietici și a inginerului român, prin implantarea unor emițătoare, prin interceptarea convorbirilor telefonice, lucrătorii UM 0920/A au ajuns la concluzia că, la o anumită dată, spionii sovietici vor efectua o pătrundere în Biroul de documente secrete și vor fotografia proiectul instalației de ecluzare.

În acest context s-a pus la punct un sistem de fotografiere automată și de înregistrare audio a biroului respectiv. În

toamna anului 1970, inginerul român, însoțit de Vorobiov au pătruns în biroul unde se afla documentația tehnică, pe care au fotocopiât-o, numai că întreaga operațiune a fost înregistrată de aparatele de fotogra-

fiat instalate de ofițerii UM 0920/A. Raportând Centralei operațiunea executată, ofițerii de contraspionaj aveau să fie dezamăgiți. S-a ordonat să nu se ia nici un fel de măsuri de ordin penal, pentru a nu se deteriora și mai mult relația României cu URSS.

De ce Dumnezeu o fi afirmat un alt inginer cu studii în URSS, Ion Iliescu, că încă din 1972 „a fost interceptat cu microfoanele tip UM 0920/A“? (va urma)

GEORGE DORŢI

top secret

Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (XVII)

– Riscul informativ – (continuare)

Izvorul informativ al ofițerului care dirija întreaga rețea putea putea fi însă „otrăvit” sau contaminat doar, iar ofițerul cunoștea de la început acest risc. Era, de fapt, cel mai mare risc pe care el îl putea juca în mod conștient. Ofițerul care pregătește, coordonează și conduce din umbră o rețea informativă știe și cunoaște de la primele forme și primii pași ai muncii informative cu viitorii săi agenți că riscul „otrăvirii” sau contaminării proprii rețele, sau doar a unei părți a rețelei, este cel mai periculos. Acesta este însă riscul care îl poate afecta direct pe el iar de la el în sus devine și mai periculos, căci „otrava” poate afecta întreaga Centrală de spionaj.

Situația rămâne astfel nu sub controlul ofițerului care dirijează rețeaua ci sub cel al sistemului de pază și protecție advers sau, în cazul cel mai grav, al organului de contrainformații din raza în care acționează rețeaua

„Otrava” pentru ofițerul coordonator înseamnă informația falsă provenită din propria rețea, dar nu cea obținută de agenți, ci aceea injectată de adversar. Adversarul poate fi sistemul de pază din obiectivul penetrat de rețeaua de agenți a ofițerului sau organul de contraspionaj advers, care i-a depistat acestuia sursele sau i le-a recrutat, situație și mai gravă. În prima variantă, a depistării surselor și a injectării lor cu informații false, riscul este mai mic pentru agentură, dar mai mare pentru ofițerul care pentru o perioadă de timp va aprecia informațiile obținute ca bune sau foarte bune și la va transmite centralei din care face parte cu aceeași apreciere.

Dacă organul de contrainformații care i-a depistat sursele ofițerului este suficient de abil și va dirija sau lăsa intenționat pe agentul depistat să culegă numai acele informații care ori nu prezintă o valoare deosebită ori sunt deja perimate și cunoscute și deci pentru izvor nu mai prezintă prea mare importanță. Situația rămâne astfel nu sub controlul ofițerului care dirijează rețeaua ci sub cel al sistemului de pază și protecție advers sau, în cazul cel mai grav, al organului de contrainformații din raza în care acționează rețeaua. Pentru adversarii ofițerului care dirijează o rețea de agenți este mult mai simplu, mai comod și mai ieftin sistemul depistării și acceptării tacite a existenței unei rețele sau

doar a unor agenți decât capturarea lor directă și tragerea la răspundere penală.

Un spion sau un agent cunoscut valorează de o mie de ori mai mult decât unul necunoscut sau doar bănuit

În raportul de echilibru dintre serviciile de informații și cele de contrainformații domină întotdeauna cel care este mai abil, mai răbdător, mai rezistent și mai înțelept. Cine nu are aceste calități nu poate lucra în munca de informații sau contrainformații, indiferent la ce nivel și cu ce fel de agenți se confruntă. Întotdeauna câștigă cel care are doar un procent în plus în fața adversarului său. Un spion sau un agent cunoscut valorează de o mie de ori mai mult decât unul necunoscut sau doar bănuit. A-l prinde imediat, după ce i-ai depistat sursele informative, chiar și atunci când ai împotri-

va lui toate elementele care-i probează vinovăția și-l pot incrimina, înseamnă pentru un ofițer de contrainformații una dintre cele mai mari greșeli profesionale. În practica muncii de spionaj și contraspionaj se procedează și se folosesc reguli foarte precise și de tradiție. În orice activitate din lume

Riscul pentru ofițerul de informații este și poate deveni cu atât mai mare cu cât spionul sau agentul este mai slab pregătit la sistemul „Legături”

există tradiții, cu atât mai mult în munca de spionaj. Un spion sau un agent depistat este, pentru ofițerul de contraspionaj, o artă, dar munca de contraspionaj nu se oprește aici, chiar dacă pentru identificarea acestuia a muncit, o perioadă îndelungată de timp, o echipă sau un serviciu întreg de ofițeri, s-au cheltuit mijloace tehnice dintre cele mai sofisticate și chiar sume mari de bani.

Depistarea lui este doar o treaptă pe scara mijloacelor de probă care-i trebuie aduse și stânse, în vederea arestării ulterioare și condamnării pentru acțiuni de spionaj îndreptate împotriva unei firme, a unei instituții guvernamentale sau chiar a țării în care acesta acționează.

Scara probațiilor nu trebuie confundată însă cu cea a muncii informative de dezinformare, care începe tot din momentul depistării. Din acest moment începe de fapt Otrăvirea sau Contaminarea ofițerului de informații care l-a recrutat și pregătit pe spionul sau agentul depistat. Și tot din acest moment se naște pentru el Riscul de a fi identificat și chiar prins de organele de contraspionaj

top secret

care conduc acțiunea de otrăvire sau contaminare, căci una din sarcinile majore ale acestei acțiuni este tocmai aceea de a stabili capătul celălalt, la care ajung informațiile obținute și transmise de agentul sau spionul depistat. Riscul pentru ofițerul de informații este și poate deveni cu atât mai mare cu cât spionul sau agentul este mai slab pregătit la sistemul „Legături” sau atunci când, deși cunoaște bine sau foarte bine sistemul de legătură dintre el și ofițer, nu-l respectă sau îl tratează cu superficialitate. Lucrurile pot deveni și mai grave din acest punct de vedere când sistemul de legătură este încălcat chiar de ofițer. Este o situație foarte rar întâlnită, dar istoria muncii de informații și contrainformații cunoaște asemenea cazuri, devenite chiar celebre. Un sistem de legătură bine pus la punct și schimbat la perioade scurte de timp asigură întotdeauna o transmitere sigură a informațiilor de la un agent la un alt agent sau de la un agent direct la ofițerul care conduce întreaga rețea.

Un agent sau un spion identificat este foarte greu de prins în momentul în care transmite informațiile dacă a fost instruit și folosește perfect un sistem de legătură impersonală, pe care trebuie să-l respecte după toate regulile artei de spionaj. Este tocmai situația în care ori se elimină complet riscul de a fi prins în flagrant ori se îngreunează enorm de mult activitatea organelor de con-

Așa cum nu există crimă perfectă, nu există nici spionaj perfect și continuu, care să nu fie sesizat. Din acel moment intră pe fir „Depanatorii” sistemului

traspionaj care doar l-au identificat pe agent, dar nu-i pot dovedi încă activitatea de spionaj, chiar dacă informațiile transmise sunt deja otrăvite și contaminate. Într-un asemenea moment, organele de contraspionaj nu se mai întreabă ce informații îl interesează pe agent sau spion, ci către cine se îndreaptă ele, cine este necunoscutul de la capătul celălalt, care sunt canalele și sistemele de legătură folosite pentru transmiterea informațiilor, frecvența folosirii lor, codurile și cifra de legătură, numărul agenților din rețea și datele lor de identificare, locurile din care culeg informații și specificul informațiilor etc.

Ca regulă generală obligatorie, spionul recrutat de el pentru a culege informații din obiectivul în care, de obicei lucrează nemijlocit, nu-i cunoaște nici adevărata sa identitate, nici a agenției de spionaj pentru care lucrează

Cea mai dificilă, dar mai interesantă întrebare este aceea legată de agenția sau centrala de informații pentru care lucrează agentul sau spionul și

bineînțeles, ofițerul care îl coordonează și așteaptă din umbră la capătul firului. A aștepta din umbră, ca un veșnic anonim, foarte greu de depistat, este pentru ofițerul de informații care conduce o rețea de spioni sau doar unul singur și un avantaj, dar și un mare dezavantaj pe linia muncii de informații. Riscul său trebuie privit la aceiași parametri: este și mai mic, dar poate fi și foarte mare. Explicația acestui paradox este foarte simplă. Ca regulă generală obligatorie, spionul recrutat de el pentru a culege informații din obiectivul în care, de obicei lucrează nemijlocit, nu-i cunoaște nici adevărata sa identitate, nici a agenției de spionaj pentru care lucrează. După recrutarea sa, ofițerul începe să-l pregătească o perioadă de timp cu unele din mijloacele muncii informative, strict necesare pentru culegerea de informații, dar mai ales care să-i permită spionului să transmită infor-

mate în relațiile cu ofițerul, atât în perioada de verificări cât și după recrutare. La fel de important este criteriul folosit la recrutarea sa, căci un spion recrutat prin șantaj nu va prezenta niciodată suficientă încredere pentru ofițer și în consecință, nu va fi instruit cu cele mai secrete mijloace ale muncii de informații, mijloace care într-o situație de trădare vor fi cunoscute foarte repede și ușor de adversarii ofițerului. Iată, deci, unul din riscurile pe care ofițe-

rul recrutor îl cunoaște de la început și și-l asumă conștient, căci cine nu riscă nu câștigă, chiar și atunci când în joc mingea stă cam tot timpul în teretul ofițerului. Riscul trădării devine mai mic însă, dar tot persistă, atunci când spionul are totuși unele calități morale care dau mai multă încredere relației sale cu ofițerul, iar acesta îi acordă mai mult gir și încearcă să-l pregătească mai mult și mai intens pe linia sistemului de legătură. Într-o

asemenea situație, pericolul ca spionul să fie depistat este mult mai mic, dar niciodată eliminat complet. Oricât de bun ar fi un spion și oricât de bine ar fi pus

să folosească la rândul lor, în general aceleași mijloace tehnice ale muncii de informații, care să ducă în final la prinderea în flagrant a spionului:

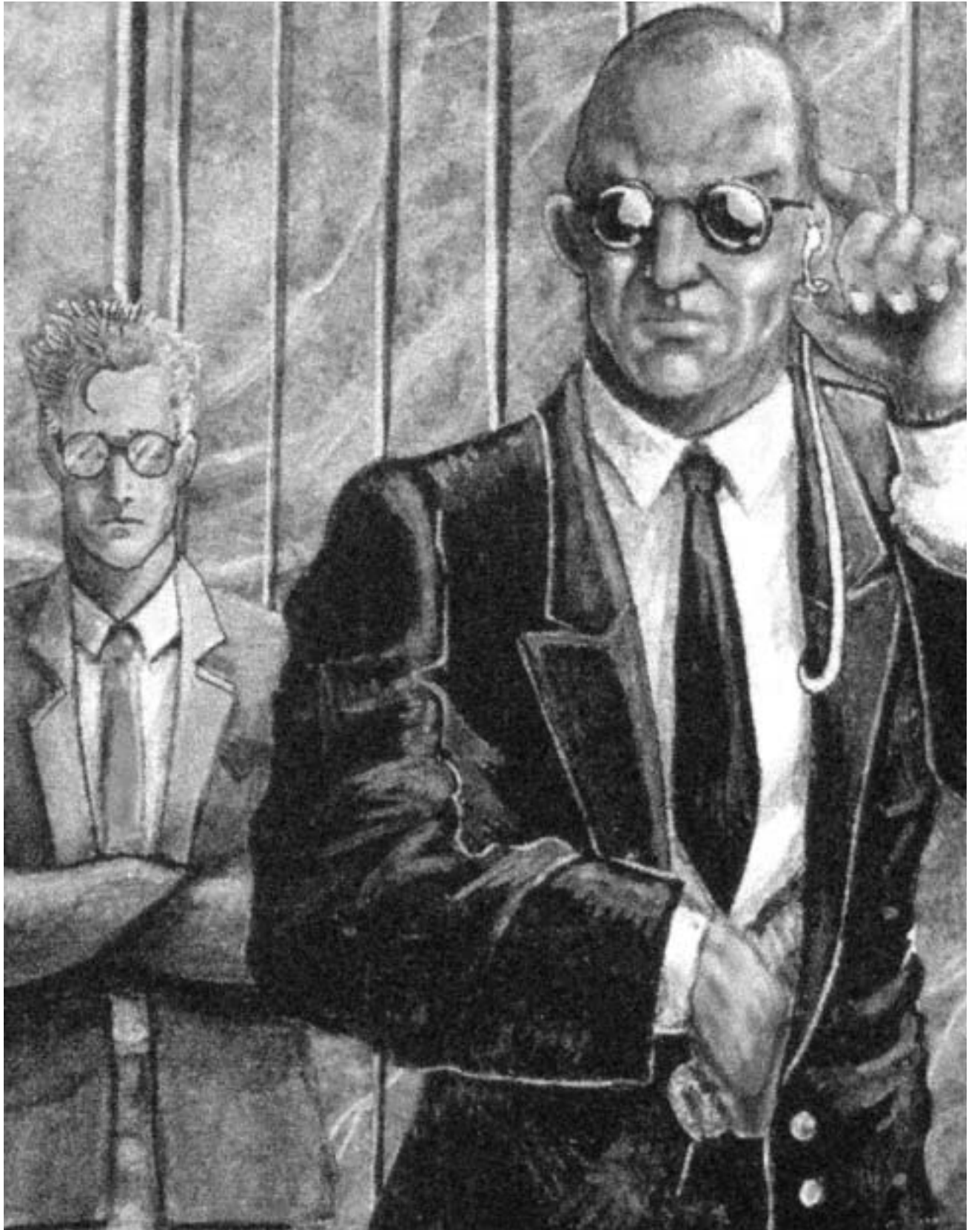
Tehnică specială de ascultare, fotografierea și filmarea, filaj și supraveghere permanentă la locul de muncă, pe stradă, în alte locuri publice, la domiciliul său, al rudelor sau al prietenilor și relațiilor spionului, provocări prin alți agenți proprii

la punct sistemul de legătură cu ofițerul, există însă întotdeauna un grăunte de nisip care poate afecta angrenajul, moment în care la bordul mașinării celor care sunt puși și plătiți să o supravegheze permanent se aprinde un becuțel roșu, care va semnaliza Avarie. Așa cum nu există crimă perfectă nu există nici spionaj perfect și continuu, care să nu fie sesizat. Din acel moment intră pe fir „Depanatorii” sistemului, de la becuțelul roșu de semnalizare la „Defecțiune”.

Repararea „defecțiunii” înseamnă, de fapt, repararea spionului sau a agentului aflat în sistem. „Depanatorii” încep

tehnică specială de ascultare, fotografierea și filmarea, filaj și supraveghere permanentă la locul de muncă, pe stradă, în alte locuri publice, la domiciliul său, al rudelor sau al prietenilor și relațiilor spionului, provocări prin alți agenți proprii etc. Urmărirea spionului depistat durează uneori luni sau chiar ani de zile, timp în care organul de contraspionaj va desfășura însă concomitent și o activitate de dezinformare parțială sau totală a acestuia, în funcție de natura informațiilor pe care el le culegea din sistem. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (XIV)

Nu-mi amintesc nimic din ce-am visat, dar știu că a fost un somn odihnitor și dacă nu mă suna Sabina poate că mai dormeam încă o oră sau două. M-a întâmpinat cu un „Bună dimineată”, pronunțat într-o românească pură, încât era să cred că eram într-un hotel din zona Banatului, și nu în spațiul „Andra”.

M-am dezmeticit însă repede, i-am mulțumit și am rugat-o să comande pentru mine, pentru ora 7, două cafele turcești și un ceai, pe care să mi le aducă cineva la cameră. „Vi le aduc chiar eu, dacă vă face plăcere”. „Sunt foarte încântat. Vedeți că voi fi căutat de doi prieteni. Îi îndrumați dumneavoastră către mine. Data viitoare promit să bem cafeaua în doi. Fac eu cinste. Acum am o obligație și mă grăbesc să plec într-o mică excursie cu prietenii mei.” „Abia aștept, mi-a răspuns, bănașeanca mea. Când vă întoarceți fac eu, personal, cafeaua. Vreau să vedeți ce am învățat de la bunica mea”. „E OK”, i-am răspuns.

Sandy a făcut prezentările scurt: „Andrei, un prieten foarte bun din România, Nino, un prieten foarte bun din America. Bem cafeaua și-ți dau amănunte pe drum, Andrei. Timpul de zbor se anunță superb și trebuie să ne grăbim. Pe aeroport, în Argentina ne așteaptă Manphis, prietenul meu detectivul. Are tolba plină, așa că avem de lucru”

Sabina a închis telefonul iar eu mi-am continuat toaleta de dimineată, apoi am dat drumul la televizor pe un post de știri și m-am așezat în fotoliu, așteptându-l pe Sandy. N-a trecut mult timp și mi s-au adus cafelele și ceaiul. I-am dat tânărului care mi le-a adus o hârtie de 5 dolari, i-am mulțumit, apoi mi-am aranjat lucrurile prin cameră, după care m-am uitat la ceas. Se făcuse aproape șapte și am auzit bătaie în ușă. Veniseră Sandy și Nino, prietenul său, proprietarul avionului cu care urma să plecăm în „excursie”. Sabina îi însoțise până la ușă. Mi-a făcut cu mâna, apoi mi-a reamintit de promisiunea mea cu cafeaua. I-am confirmat că abia aștept să gust din licoarea pregătită după rețeta ei, apoi i-am invitat pe cei doi oaspeți în cameră. Sandy a făcut prezentările scurt: „Andrei, un prieten foarte bun din România, Nino, un prieten foarte bun din America. Bem cafeaua și-ți dau amănunte pe drum, Andrei. Timpul de zbor se anunță superb și trebuie să ne grăbim. Pe aeroport, în Argentina ne așteaptă Manphis, prietenul meu detectivul. Are tolba plină, așa că avem de lucru. Nino se va întoarce imediat acasă și va reveni când îl vom suna noi”.

Am fost de acord cu propunerile lui Sandy, mai ales că el era organizatorul și trebuia să mă încadrez întocmai în programul făcut de el. Mi-am aprins o țigară iar el și-a pregătit pipa. Nino nu fuma. Și-a cerut scuze că nu mai poate să imite viciul nostru, apoi a com-

la o rană, provocată în războiul din Vietnam. Ne-am băut cafelele iar Nino ceaiul, apoi am coborât, am lăsat cheia la recepție, am ieșit din hotel și ne-am urcat în mașina lui Sandy. Am luat-o spre centrul orașului, am intrat apoi într-un cartier comercial, după care Sandy a cotit-o spre una dintre autostrăzi.

După circa o oră am părăsit autostrada pe un drum lateral, până la o fermă, situată cam la un kilometru distanță. „Am cumpărat-o acum 10 ani, mi s-a adresat Nino. Era aproape părăsită. Am refăcut clădirea

„În două-trei ore ajungem la destinație. Astăzi avem un culoar de zbor foarte liber iar timpul ne va ajuta de minune” a continuat el. „Urcați-vă!”

principală și am construit o piscină și câteva iazuri de pește. Acolo, lângă lizieră, am construit un mic hangar și o pistă pentru avion. Ai să-l vezi imediat.” Sandy a oprit mașina chiar lângă un tânărl care ne aștepta și s-a apropiat de Nino. Acesta i-a șoptit ceva la ureche, apoi a deschis ușile hangarului, s-a urcat în avion și a pornit motoarele. „Când ne întoarcem îți prezint toată ferma, iar dacă ești pescar ai șanse să te lauzi printre prieteni cu trofee de invidiat” a continuat Nino, apoi i s-a adresat din nou tânărului, care tocmai scosese avionul

și-l pregătea pentru decolare: „Ai mai făcut o dată revizia?” „Da, boss. Avionul este gata de

În munca de spionaj, toate acțiunile noastre se compun, de obicei, și din surprize, care de care mai ciudată, mai plăcută sau mai neplăcută

decolare. Bagajele sunt toate la locul lor, așa cum ați dispus” a răspuns tânărul. „Nu este ultimul tip în materie, dar consumă puțin și prezintă o siguranță de zbor nemaipomenită” ni s-a adresat Nino, încercând să-și laude marfa și să ne asigure că totul va fi OK. „În două-trei ore ajungem la destinație. Astăzi avem un culoar de zbor foarte liber iar timpul ne va ajuta de minune”, a continuat el. „Urcați-vă”. În spate aveți parașutele și o sticlă de whisky. Eu mă

abțin, deocamdată”. Nino a urcat în cabină și-a potrivit scaunul, apoi și-a pus căștile și a reglat câteva butoane. „Puneți-vă centurile de siguranță”, ne-a rugat el. Eu și Sandy ne-am așezat pe două scaune din spate, el pe stânga, eu pe dreapta. Ne-am pus centurile. Am privit puțin interiorul avionului. Era micuț, dar oferea un confort intim și foarte plăcut. Nu mai zburasem cu o asemenea bijuterie. Le văzusem în filme, dar nu avusesem ocazia să pătrund în ele, și mai ales să zbor cu ele.

Eram așa de încântat încât nici n-am sesizat când a luat viteză și s-a desprins de pista construită de Nino. Mi-am pus o dorință. Dacă se împlinea, se împlinea și misiunea mea, îl recuperam pe Billy, băiatul lui Kathy și scăpa și spionul meu A007 de toate belelele în care

intrase, poate dintr-o eroare sau... cine știe ce surprize puteau să mai apară pe parcurs. În munca de spionaj, toate acțiunile noastre se compun, de obicei, și din surprize, care de care mai ciudată, mai plăcută sau mai neplăcută. Când mi-am pus dorința, m-am gândit, bine înțeles, la o surpriză plăcută.

Și am așteptat momentul împlinirii sau neîmplinirii ei. Oare se va împlini? (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

Amenințări neconvenționale la adresa siguranței naționale (I)

Migrația de populație

Pare un nonsens să discutăm despre migrația de populație spre și înspre România, în condițiile în care ne lăudăm la cel mai înalt nivel cu aportul valutar reprezentat de transferurile bănești ai celor aproximativ două milioane de cetățeni care lucrează în străinătate.

Serviciile speciale au depistat un fenomen specific sfârșitului secolului al XX-lea și începutului secolului al XXI-lea. Este vorba despre aplicarea unor politici demografice și migraționiste etatiste disimulate, precum exportul și importul demografic de populație din China, India, Pakistan, Bangladesh și alte zone din Africa către statele bogate ale Europei și după căderea comunismului spre fostele state totalitare.

Comunități străine

Acestui fenomen i se adaugă migrația necontrolată, în special din Orientul Mijlociu, a unor cetățeni, care, sub aparența unor oameni de afaceri, s-au

stabilit în România, fiind, în unele cazuri, vectori ai structurilor crimei organizate.

Exercitarea dreptului de liberă circulație a persoanelor pe teritoriul României a plasat țara noastră într-un nou context geostrategic conectat la migrația regională (Basarabia, Transnistria, Ucraina, Kosovo, ex-Iugoslavia), dar și la migrația internațională (Afganistan, China, Vietnam).

De altfel, se pare că suntem condamnați să reținem istoria. Din punct de vedere geografic, România este plasată la intersecția axelor Nord – Sud și Est – Vest, axe ce coincid cu rutele istorice ale marilor migrații barbare.

Prezența pe teritoriul României a unor comunități străine din punct de vedere etnic, lingvistic, cultural, religios au sau pot avea un impact deosebit asupra siguranței naționale.

Dacă în relațiile cu localnicii nu s-au înregistrat evenimente deosebite, etnicii veniți după 1990 au transplatat pe teritoriul României conflictele lor

istorice (între indieni și pakistanezi, între kurzi și turci, între israelieni și arabi, între irakieni și iranieni, între sârbi și albanezi).

Rețele de criminalitate transfrontalieră

Implicarea structurilor criminale în traficul ilicit de persoane (dar nu în puține cazuri și în migrația legală) a produs un import de criminalitate și, culmea, vicierea mediului interlop autohton, care până în 1990 era controlabil din punct de vedere informativ-operativ.

S-au produs multe căsătorii mixte, ceea ce pe termen mediu și lung poate afecta structura populației, atât prin transmiterea unor boli specifice zonei din care provin migrații, cât și prin modificări de substrat la nivel cultural, religios, lingvistic al descendenților cuplurilor de acest gen. Modificându-se structura demografică, genetică, culturală a populației autohtone, poate fi pusă în discuție existența României ca stat și națiune peste 50-100 de ani.

Eforturile structurilor specializate de a controla fenomenul migraționist ilegal în România sunt notabile. Totuși, sunt numeroase cazuri pe teritoriul național care nu pot fi explicate decât prin existența unor rețele de criminalitate transfrontalieră deosebit de eficiente.

Terorismul internațional

Exacerbarea activităților caracteristice crimei organizate și terorismului internațional se datorează și are efect printre alte masive deplasări de populație, ca urmare a tendinței firești a populației de a se situa mai departe de posibilele zone de conflict.

Vorbind despre legătura dintre fenomenul migraționist și terorismul internațional este suficient să amintim că autorii atentatelor de la New York, Londra, Madrid erau etnici arabi, organizați în țările-gazdă sub forma unor celule teroriste.

Globalizarea nu impune importul de populație din state-

le problemă și nici acceptarea apriorică a unor noi minorități pe teritoriul național. Este cunoscut că migrații au deschis în România diverse afaceri, în mare parte incorecte, ceea ce, fără a fi un fenomen, poate genera în timp sentimente extremiste și xenofobe care pot afecta imaginea statului român și promovarea valorilor democratice.

Perspectiva aderării României la Uniunea Europeană

va duce la accentuarea fenomenului migraționist, dar se va produce o modificare evidentă. Din țară azilantă, România va deveni teritoriu de tranzit al grupărilor migraționiste. În fața acestei perspective de amenințare neconvențională la adresa siguranței naționale, instituțiile abilitate ale statului trebuie să acționeze.

Hrebe și Raportul de țară

Săptămâna trecută, Raportul de țară al UE a atenționat într-un mod diplomatic România că trebuie să-și rezolve temele, cel puțin în ceea ce privește combaterea corupției, până în aprilie 2006.

Publicarea Raportului de țară a fost precedată de un interviu al doamnei Rodica Stănoiu, care afirma că în PSD există un mare păpușar, ce cade tot timpul în picioare. Mai mult sau mai puțin fin, doamna ex-ministru sugera că acest mare maestru al combinațiilor ar fi în cârdășie cu actuala putere și toate relele i se trag de la această tenebroasă persoană.

O anumită parte a presei, pentru a folosi expresia mentorului politic al doamnei Stănoiu, l-a identificat pe demoniul personaj ca fiind Viorel Hrebenciuc.

Rețeaua „Dragonul”

După publicarea Raportului de țară apare o altă știre „bombă”. Conturile lui Viorel Hrebenciuc din Monaco ar fi fost blocate ca urmare a unei acțiuni internaționale a poliției, pentru că s-ar fi efectuat prin intermediul acestora operațiuni de spălare de bani aparținând crimei organizate transfrontaliere. Se sugerează imediat o teză terifiantă. Avem de-a face cu o rețea internațională de criminali intitulată „Dragonul”. Cam în același timp, dl Ion Iliescu, senator PSD, le adresează liderilor acestei formațiuni o scrisoare deschisă, în care îi îndeamnă să se căiască (pardon, să-și facă autocritica) pentru că nu au reușit să-i împărțeze pe corupți din partid.

Președintele Curții de Conturi iese și el la rampă și afirmă că după Partidul Conservator, PSD-ul este cea mai coruptă formațiune, pentru că în timpul campaniei electorale a primit donații în mod ilegal.

Hrebenciuc miorlăie și el, mai mult sau mai puțin languros, că nu a avut cont în Monaco, apoi își amintește de vreo 2.000 de dolari, dar parcă îi lichidase de ceva vreme.

În toată bulibășeala asta apare o domișoară de la Parchetul General, care ne spune că de fapt nu are nici o opinie și, pe fond, cercetările (care nu există) sunt secrete.

Norma Comisiei Europene

În timpul ăsta, de la Londra vine vestea care pe mine mă liniștește complet. Bătlanul care a murit la Vaslui avea gripă aviara și cum Hrebenciuc a lucrat în zonă putem la

nevoie găsi un țap ispășitor. Apare repede un alt raport, de data asta aparținând ONU, care zice că firma lui Dinu Patriciu s-a spurcat rău în afacerile „petrol contra hrană” cu Saddam Hussein și că ar fi mituit oficialități irakiene.

Bravos, coane Costache, mare pișicher mai ești. În fine, doamna Macovei se rățoiește la procurori pentru că nu-și fac planul la arestări, iar un fel de comisar sovietic din filmele copilăriei mele, dar, care acum zice că reprezintă UE, cere capul peștilor mari.

Bulgarii, aflați cam în aceeași oliță cu noi în ceea ce privește admiterea în UE, reacționează mult mai deștept. Mafia din Sofia îl execută pe un mare om de afaceri. Este al optulea sau al noulea asasinat numai pe anul ăsta și poliția procedeză dând dovadă de un mare respect pentru drepturile omului. Arestează la kilogram. Peste 150 de reținuți în primele 24 de ore după atentat.

Evident, nici unul nu are treabă cu crima, dar se face norma Comisiei Europene.

„Vin ai noștri, pleacă ai noștri, noi rămânem tot cu proștii”

Noi, vai de capul nostru. Se trage asupra unui proxenet de doi bani și bandiții nici nu sunt în stare să-l nimorească.

Haideti să ne întoarcem la Hrebenciuc. Prin anii 1994-

1995 circula un banc. Se spunea că unitățile de măsură ale corupției sunt ciubucul și hrebenciucul.

Vă aduceți aminte ce s-a întâmplat după asta? A venit la putere CDR-ul, PD-ul și UDMR-ul. În 2000 au pierdut puterea, PSD-ul proclamând un fel de „Peneș Curcanul” al luptei împotriva corupției. A trecut și asta. Hrebenciuc a rămas. În 2004, conform zicalei „vin ai noștri, pleacă ai noștri, noi rămânem tot cu proștii” a venit o altă alianță. Hrebenciuc a rămas. Ce dacă un ziarist francez a scris că Hrebenciuc este etalonul corupției din România!? Decebal nu i-a tras-o lui Traian (nu Băsescu) când i-a confiscat utilajele și i-a reținut inginerii?

Hrebenciuc este etern. Este eternul. Cu ochii lui de copil blând, se uită nevinovat și spune: nu-i cunosc pe Iacobov, pe Sorin Ovidiu Vântu, pe Gabriel Bivolaru. Și-l crezi?

Nu are cine știe ce bani, proprietăți. Este sărac pentru un om politic român. Cu cinstea (pardon!) ar mai fi de discutat, dar pe cine mai interesează? Și la ce bun?

România fără Hrebenciuc ar fi mult mai tristă. Omul ăsta trebuie conservat, ținut ani mulți și arătat generațiilor viitoare.

A fost, este și va fi adevăratul reprezentant al elitei politice românești.

Restul este tăcere.

DANIEL BĂLAN

Crima Organizată

În contextul schimbărilor sociale și politice în zona statelor din fostul bloc comunist, au apărut noi și periculoase forme de manifestare ale Crimei organizate.

În acest context, elementele infractoare autohtone, profitând de bălbâiala legislativă, de șovăire în aplicarea actului de justiție, de timorare a organelor de stat chemate să aplice legea, se organizează, se structurează foarte precis, de cele mai multe ori sub influența ori cu participarea directă a elementelor de crimă organizată din statele cu tradiție.

Familia mafiotă

Aceștia au început să desfășoare o activitate criminală organizată (începând cu anii 1993 pe teritoriul României) de infiltrare în zonele vitale ale politicului și economicului, folosind, după caz, corupția, șantajul și chiar violența extremă în atingerea scopului propus, reprezentând astfel un pericol deosebit și actual la adresa societății.

Termenul de „Crimă organizată” semnifică activitățile infracționale ale unor grupuri constituite pe principii conspi-

rate, în scopul obținerii unor importante venituri.

Crima organizată se deosebește fundamental de acțiunile infracționale ale unor indivizi care comit fapte penale, fie chiar în grupuri de infractori constituite ocazional, prin modul de organizare, de acțiune, prin scopurile propuse, prin disciplina și ierarhia în cadrul organizației, în sfârșit prin pedepsele care se aplică celor care au încălcat „omerta” sau dispozițiile șefilor ierarhici, mergând până la eliminarea fizică a celui vinovat.

Economiile naționale ale statelor sunt aduse în ruină, politicul este controlat de elemente ale crimei organizate, numeroase decizii politice fiind luate sub influența acestora, în special în domeniul economic, dar și în cel legislativ, de natură să favorizeze acțiuni criminale și pe membrii crimei organizate.

Crima organizată, de la început, s-a structurat în jurul unei familii (mafioate) bazată pe relații de rudenie, considerând că așa se păstrează secretul acțiunilor, conspirativitatea existenței acestora, dar și pentru administrarea unitară a averilor

rezultate din activități criminale, păstrându-se implicit forța economică a organizațiilor.

Astăzi, deși se numesc „familii”, organizațiile criminale contemporane au o structură și organizare formată, uneori excesiv de birocratică, caracterizată prin ierarhie strictă și autoritate.

Ermetismul și conspirativitatea

Crima organizată implică coordonarea unui număr de persoane în planificarea și executarea actelor ilegale ori în scopul realizării unor obiective licite prin mijloace ilicite (ex: câștigarea unei licitații prin înălțurarea violentă a celorlalți competitori).

O altă caracteristică a crimei organizate o constituie ermetismul și conspirativitatea. Fiind o organizație clandestină al cărei scop principal este obținerea de profit prin activități infracționale, unele de o mare gravitate (trafic de droguri, răpiri de persoane, omor la comandă etc.), este absolut necesar ermetismul pentru a se apăra împotriva încercărilor de penetrare în rândul lor a organelor de stat, abilitate cu

lupta împotriva Crimei organizate.

Domenii de acțiune

Caracterul transnațional: membrii Crimei organizate profită de dreptul de liberă circulație, de deschidere largă a frontierelor, de legislația economică permisivă, de slaba dezvoltare economică și instabilitatea politică, precum și de dorința de integrare economică internațională a țărilor est europene, de corupția tot mai accentuată în țările sărace, acționând în baza acestor oportunități pentru mondializarea crimei organizate.

Capacitatea de infiltrare, adaptabilitatea rapidă la noile condiții, politica economică dintr-un spațiu geografic sau altul au dus la apariția unei situații în care crima organizată coordonează cea mai mare parte a traficului de droguri pe plan mondial, un procent semnificativ din traficul de arme, muniții și materiale explozive, să obțină bănci, hoteluri, cazinouri, terenuri petroliere, să se implice în fraude financiar-bancare, spălarea banilor proveniți din infracțiuni etc. O altă caracteristică a Crimei organizate o constituie folosirea forței în atingerea obiectivelor propuse. Pentru a

menține disciplina în interiorul organizației, „recrutul pătruns în familie” învață „Codul onoarei”, legea tăcerii, „omerta”.

Pălăvrăgeala, indiscreția, deconspirarea sunt pedepsite, de regulă, cu moartea, pentru a da exemplu și celorlalți membri ai organizației mafioate și a menține starea de teroare în rândul celor noi intrați în familie în scopul descurajării oricărei acțiuni contrare „ordinei”.

Violența este folosită pentru a pedepsi acele persoane care nu se supun cerințelor și intereselor mafioate ori acționează împotriva lor. (va urma)

IOAN CRĂTU

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Eschimoșii și emanciparea femeii

La început au fost colanții – mai ales cei lucioși și mai ales cei mov, dar mai cu seamă cei lucioși și mov. Urâți, dar în anii '90, totul era scuza-bil. Erau o manifestare de libertate. Deci, să-i lăsăm în pace.

Acum câțiva ani ne-au năpădit crocodilii. Pe aceștia nu-i mai scuзам. Imitația de crocodil al fi trebuit să fie semn de mare lux, de capitalism decadent (chiar dacă imprimeul era pe o cârpă gă-sibilă în en gros Europa). Și leopardzii.

N i c i

aceștia nu au scuze. Dar măcar, așa cum știu eu dintr-un documentar de pe Discovery despre sexualitate, foarte urmărit, „hainele cu imprimeuri leopard dezlănțuie felina sexuală din orice femeie“, deci aveau și ei un scop, deși eșuau lamentabil.

Anul acesta au venit eschimoșii. De cum a dat puțin frigul, străzile s-au umplut de un tip de încălțăminte de damă extrem de interesant: un fel de botoșei uriași, blănoși, păroși, ca la eschimoși, purtați de toate fetele care vor să fie trendy. Cu alte cuvinte, dacă n-ai, nu exiști. Permiteți-mi să nu exist. Dacă nu exist, pot spune orice, că nu deranjez pe nimeni.

Voi spune că întotdeauna moda a trântit pe capul femeilor câte ceva oribil; depindea de câtă glagore are fiecare să nu i se supună. Dar la un moment dat, scopul unic al modei feminine internaționale a părut să devină regresarea femeii la un fel de vârstă când eram cu toții ase-xuați (sau unisex), deși, după cum știm încă de la tata

Freud, băieții și fetițele își descoperă și afirmă foarte rapid diferențele între cocoșei, respectiv păsărici. O avea legătură cu emanciparea femeii? Tot ce e posibil. În unele accepțiuni vulgare ale teoriilor feministe, femeia trebuie să-și afirme egalitatea arătând cât mai jumultă posibil (orice semn de îngrijire însemnând slăbiciune în fața bărbatului, eventual o invitație la persecuții diverse), conform logicii că dacă arăți jumultă, bărbatului n-o să-i mai vină să te jumulească mai tare.

Tot astfel, pentru că mi-e greu să cred că botoșeii de inspirație eschimosă au o funcție estetică, trebuie că au tot o semnificație profundă. Probabil că bărbatului eschimos nu-i vine deloc să-și bată nevasta, pe frigul ăla, pentru că trebuie să-și păstreze toată energia pentru vânatul de morse. Prin urmare, botoșeii păroși nu sunt doar un capriciu al modei, ci o afirmare stilizată a refuzului femeii de a fi supusă de bărbat, prin subtila metodă a purtării de accesorii oribile, astfel încât să nu mai aibă cine să le supună. Sau nu.

SĂ NE EMANCIPĂM SAU SĂ NU NE EMANCIPĂM?

Dacă în Occident povestea cu emanciparea femeii a ieșit pe alocuri de sub control, căpătând accente aberante, la noi n-ar strica puțin feminism în forță, măcar până scăpăm de ideea (încă extrem de răspândită și nu numai la țară) că bărbatul, dacă nu trage o palmă muierei și copiilor când trebuie, nu-i bărbat. Să vedem cum văd tinerii și tinerele această chestiune delicată.

ANDREEA T. (28 ani, promoter). E adevărat că femeile au salarii mai mici și acced mai greu în anumite posturi, dar lucrurile au început să se mai schimbe. Ce nu s-a schimbat și cred că va mai curge ceva apă pe Dâmbovița asta a noastră până să vedem vreo schimbare, e atitudinea asta prostescă a bărbaților că li se cuvine orice femeie care trece pe lângă ei, că au dreptul să întindă mâna când le vine, să spună și să facă orice.

IULIAN F. (22 ani, student). Pe mine mă enervează feminismul și feministe. Mi se pare că e mult zgomot pentru nimic, pentru că au șanse egale peste tot. Păi uitați-vă în jur: sunt femei peste tot, sunt directori, șoferi și tot ce vor ele. De multe ori mi se pare o atitudine exagerată, adică își cer niște drepturi pe care oricum le au.

DORINA C. (23 ani, studentă). Sigur că la noi e nevoie de puțin feminism. Femeilor

AUGUSTIN I. (27 ani, masterand). Sunt de acord că lucrurile nu stau cum trebuie la capitolul ăsta, dar cred că pe undeva e și vina femeilor. Încă sunt o mulțime care ar vrea șanse egale doar teoretic, dar practic le convine să fie întreținute de bărbați și chiar asta caută. Uită-te și tu pe stradă, câte fete ies de parcă s-ar vinde la târg. Deci nu e așa simplu. Trebuie să se schimbe o mulțime de atitudini foarte profund înrădăcinate.

FLORINA P. (25 ani, recepționar). N-am nici o părere în sensul ăsta. Eu nu mă simt persecutată. Singurul lucru care mă deranjează este că într-adevăr, comparativ cu alte țări, bărbații români sunt mai mitocani, adică nu se pot abține de la comentarii tâmpite când văd o femeie trecând pe lângă ei. Li se pare că au dreptul la asta, iar femeile sunt atât de obișnuite cu chestia asta încât nici nu mai reacționează. Dar asta ține de educație. Dar în ceea ce privește locurile de

noastre nu le-ar strica puțin mândrie. Aici mă refer nu neapărat la femeile din orașele mari, ci mai ales la cele de la țară, unde e aceeași societate patriarhală împietrită. Și există problema asta a violenței în familie, care e cumplită. Iar unele femei nici măcar nu știu că așa ceva nu e admisibil și că ar putea face plângere. Ele așa știu din moși-strămoși. Asta e normalitatea lor.

muncă sau salariile, mi se pare că suntem egali.

ROBERT F. (21 ani, student). Emancipare, emancipare, dar să nu înceapă să arate toate ca niște băiețoi sau să te dea în judecată pentru că ai invitat o fată în oraș și ea spune că ai hărțuit-o, cum au fost cazuri la americani. Eu sunt pentru orice, în limita bunului-simț.

Pagină realizată de IULIA GORZO